

PIET VAN DER WAL

KERSTVERTELLING

DOOR

H. HULSTRA

UITGEGEVEN DOOR DE NED. EVANGELISCHE VEREENIGING
BIJ C. C. HOEKSTEIN TE LEEUWARDEN

PIET VAN DER WAL

EEN KERSTVERHAAL

DOOR

H. HULSTRA

Uitgegeven door de Ned. Evangelische Vereeniging

1925

C. C. HOEKSTEIN - LEEUWARDEN

PIET VAN DER WAL.

In de lange tochtige goederenloods leunde van der Wal tegen een deurpost. Met de groote werkhanden in zijn broekzakken zag hij rond in de duistere ruimte. Manden, kisten, pakken lagen in bonte wanorde door een. Een deel moest de stad in of naar de buiten gelegen dorpjes, een ander deel werd in de waggons geladen en ging naar alle windstreken.

Bij 't dansende licht der gasvlammen bleven zijn oogen op de goederenbergen rusten. Hij wist wel wat dat allemaal in hoofdzaak was! Natuurlijk kerstgeschenken van familie, vrienden en bekenden. De geheele week was de verzending daarvan doorgegaan. 't Was me een drukte geweest van belang! Een sjouwen, rollen, sleepen, kruien zonder einde! Van den morgen tot den avond! Nooit rust en nooit gedaan!

En vandaag was 't weer een extra dagje geweest!

„Wat zou daar nou allemaal wel inzitten”, dacht de man. Hij overzag de goederen. Hier 'n kist flink dicht gespijkerd een breed adres er opgeplakt; daar 'n net pakje met 'n lakje en een schieff adrespapier, door een keurige hand beschreven; verder 'n mandje, 'n vaatje wijn, 'n kruik boter.

„Als de menschen hier eens kwamen om hun goed in ontvangst te nemen, en ze gingen hier de geheimen en verrassingen er uit halen, dat zou 'n stel wezen, sapperloot!”

„Dit 's vast", meende hij, „je zoudt niet anders dan blijf gezigten zien. Wie wil nou niet graag een geschenk hebben? Hoe zeggen ze dat ook weer: 't is zaliger te geven dan te ontvangen? Nou, zeg? Wie dat uitgevonden heeft is ook van Lotje getikt! Hebben is hebben! De wereld is er vol van!"

Van der Wal wendde zijn oogen naar buiten.

't Sneeuwde!

Inktzwart was de duisternis. Hier en daar plekte er een licht van het station. De signaalmasten staken a's spoken in de lucht met roode en groene seinlichten.

„Hondeweer!" bromde de man.

Af en toe sloeg de wind breede sneeuwvlokken onder de kap met wilde geeselslagen, striemde hem in het gezicht, greep alle gasvlammen in de loods, drukte ze naar beneden, loeide als een wilde stier in alle hoeken, sprong door de deuren naar buiten en snelde weg in duistere diepten.

Piet van der Wal staarde naar het geruischloos vlokken! Dichter en dichter werd het gordijn van donsveertjes, die draaiend en tuimelend uit den hooge kwamen, witte spikkels op een zwart kleed; zoo zag hij het.

Hij wierp een blik de rails af, den weg op.

Er was niets te zien dan sneeuw!

Wachten!

„Als trein 189 uit Amsterdam kwam kon ik twee uur schaften. Dat gaat nou over! Ook dat nog! Die zal door de sneeuw zoo en zooveel te laat zijn! Je wordt de dupe ervan! Daar wordt natuurlijk geen rekening mee gehouden! Je moet! En als je niet wilt staat een ander klaar!

Maar wat is dit nou voor leven. Een hondenleven! Daar verdien je een vier gulden per dag. Wie kan daarmee rondkomen. Ze moesten het zelf maar eens probeeren. Is dat een behandeling!"

Schouderophalend begon hij de plankenvloer op en neer te loopen. „Enfin”, zei hij „’t is vast. Je kunt er altijd op rekenen. Kon je de kinders nou maar wat geven. Wie kan een kerstgeschenk van zoo’n armzalig loontje betalen? ’t Kan er niet af. Mijn broer te Rotterdam die anders twee dagen voor Kerstmis een kist zond, liet ook niets van zich hooren. Zijn vrouw vroeg er hem telkens naar of het pak van Arie er al was. Wel nee! die vergeet ons! Hij kan het misschien zelf niet missen. Er zijn zakenlui die het tegenwoordig ook niet voor den wind gaat. Wie weet, misschien is ’t ook met hem mis. Goed! Dan kwam dat niet! Dan zou het een donkere Kersttijd wezen, zonder kerstboom, zonder lichten en zonder geschenken. Wat moet je er aan doen?”

Van der Wal trok opnieuw aan zijn schouders. Hij was koud. De wind stak hevig op en floot door de telegraafdraden een voorspel van een storm.

Ach, God! De kinders. Ze kregen niks. Hij had ’r drie: Arle, Piet en Anneke. Wat lieve kinders. Zij hadden elken avond zulke mooie gebedjes opgezegd. En wat waren ze zoet en braaf geweest ook op school. Alle dagen spraken ze van de Kerstgeschenken. Zij hadden er van gedroomd. Lieve, lieve kinders! En nou komt ’t zoo: niets, niets, niets!

Vreemd, dat mijn broer niks van zich hooren laat. Anders is ’t cadeau twee dagen voor den tijd. En morgen is ’t Kerstdag! Nee, nee! Er komt heelemaal niks meer! Alle treinen te laat. Die uit Amsterdam komt vast véél te laat.

Hij had er zijn vrouw al op voorbereid: je moet ’r maar niet meer op rekenen. En wat had ze gezegd?

„Piet, heb je dan heelemaal geen moed meer? En heb je hier geen Kerstgeschenken om je heen, je brave, lieve kinders? En kan je niks meer tegen hen zeggen? Ben je niet blij dat je ze hebt? Wou je ze dan wel

missen? Moeten we dan Kerstfeest hebben om een geschenk? Is het alleen dáárom een andere dag dan de overige dagen van 't jaar?"

Ja, ze zei nog veel meer. Hij was weggeloopt met tranen in zijn oogen. Ze kon je altijd zoo gevoelig aanpakken. Hè! Dan had hij d'r nooit wat van terug! En anders? Wat speelde hij er op met zijn kameraden! Daar had je nou Kees! Een eerste branie. Die had waaratje 500 gulden van een ouwe tante geërfd en speelde er mooi weer van en zou een fijn Kerstfeest hebben. Zijn vrouw had al lang voor den tijd alles klaar! Een pracht van een boom zou 'r komen! En daar was Cornelisse! Een goeie kerel, maar z'n vrouw een opschepster. Die speelde altijd in de loterij en had er met een twintigje honderd pop uitgehaald! Zullie zouden het met Kerstmis d'r ook eens van nemen!

Hij had niks. Hij was altijd ongelukkig. Zijn Kerstfeest zou koud zijn, koud, duister, dood! Ze hadden immers niks om feest te vieren. Wat is dat voor een feest als daar niet wat spullen bij zijn! Een dooie boel! Dan kom ik niet thuis! Zijn vrouw, ja, zij praatte geheel anders!

Wat is 't toch een beste, een juweel van een vrouw! Wat is ze vlijtig. En zuinig? Nou! Van oud maakt ze nieuw! Wat heeft ze de kinders netjes en kraakzindelijk! Waar doet ze 't weg? Ik weet 't niet. En altijd is er genoeg. Maar iets extra's? Nee, zij kan een heeleboel, van een gulden twee maken, maar zij kan er geen Kerstgeschenken en geen Kerstboom van geven.

Sakkerloot! Wat sneeuwt 't! Waar 189 toch blijft! Als die lang blijft kom ik laat thuis. Je kunt de lan-tarens op de rails niet eens meer zien. Wat 'n weer! 'k Zie niet eens meer de goederen in de loods.

Plots, daar bleef v. d. Wal staan. Zijn blikken gleden langs de manden en pakken in de duisternis, die nu

en dan met een bleek licht werden beschenen. „Als eens iemand wat stelen wilde,” zeide hij, „dan kan je de een of andere baal of kist gemakkelijk in de sneeuw laten glijden. Je neemt 't goed uit den waggon, schuift 't in de sneeuw en je haalt 't er later weer weg! Geen ladingmeester zal 't zien, geen haan er naar kraaien. Als ik maar durfde dan hadden mijn kinders ook wat. Mijn vrouw? Die zou 'k met een kluitje in 't riet sturen en als zij het ook maar eens zag wat ik thuis bracht, dan is ze stil. Ieder mensch wil wel wat hebben”

„Gij zult niet stelen,” zei daar een stem.

„Och wat praat je! Wie kan nou bij zoo'n kleine verdienste eerlijk blijven. Dat is allemaal gekheid! Eerlijk is geen mensch op de wereld. Ieder steelt. Kleinen stelen, grooten stelen, maar grooten stelen het meest. Wat zou 't al! Zoo'n schatrijke heer of dame kan wel wat missen. Als ik het stil in de sneeuw zet, kan een ander 't dan niet gedaan hebben? Kan 't daar niet in dit hondenweer bij vergissing te lande komen inplaats van in de loods? Wel zeker! Dat kan allemaal. 't Komt nooit uit! Ik hou me van den domme”

Ringeling-e-ling-e-ling-e-ling!

Dat was de electriche bel. 't Signaallicht voor „189” ging omhoog. Ha, daar was ze! Een groote zwarte locomotief als een monster uit 't duister, kwam zwaar snuivend, sissend en puffend nader. Moeizaam scheen ze de lange trein 't emplacement op te sleepen. De raderen knarsten en piepten. Daar stond 't log gevaarte stil. In een oogwenk kwam daar beweging, arbeiders en ladingmeesters doken van alle kanten op. De portiers werden opengerukt. Een lange sliert van reizigers bewoog zich langs 't perron naar den uitgang. De conducteurs brachten de vrachtbrieven en namen de loodjes van de goederenwaggons. De deuren

werden opengeschoven. Het uitpakken begon. Balen, kisten, koffers, zakken, manden, alles had een adres of een nummer en werden naar de aangewezen wagens gebracht of in de loods opgeslagen.

V. d. Wal rolde een vat wijn in de loods.

Wijn stelen?

Wat heb je aan wijn! Neen, hij bracht 't vat op zijn plaats in een duisteren hoek.

De ladingmeester riep verder af:

„H. R. 120 — een kist speelgoed!”

De kist zette v. d. Wal op een kruiwagen. Ha, niemand volgde hem. Een kist speelgoed! Schaapjes, poppen, spelen, wagentjes. Juist! Dat was net iets voor z'n kinders. Als die zijn eigendom nu eens was! De winkelier heeft genoeg van die spullen en de fabrikant is rijk. V. d. Wal schoof de kruiwagen op zij van de loods. Een rukje — daar lag de kist in de sneeuw. Dadelijk begonnen de vlokken een deken er omheen te weven als wilde zij de misdaad bedekken.

Welgemoed kwam hij bij den waggon terug om verder de goederen in ontvangst te nemen.

* * *

En daar thuis was zijn vrouw en kroost. De kinderen lagen reeds in de ledikantjes. Het sneeuwwitte beddegoed blonk je tegen. Moeder bestopte de kleintjes. Het was koud. Ze vouwden om beurten de handjes en zeiden hun gebedjes op.

Kleine Anneke besloot met de woorden: „Lieve Vader in den hemel, geef ons morgen allemaal wat moois op 't Kerstfeest en ook een prachtig boompje!” Moeder zei niets.

't Meisje fluisterde: „Niet zeggen moe! 't Heeft Arie mij gezegd!” Kleine Piet vroeg: „Morgen is 't Kerstfeest moe! Krijgen we ook wat? Staat er ook een boompje?”

„Wij zullen zien kinders,” zei moeder. „Vader verdient niet veel. 't Is alles zoo peperduur. Maar al krijgen wij geen cadeautjes, en al staat er geen Kerstboompje, moeder zal toch vertellen, hoor! Geef me maar een nachtkus, lieve jongen!”

Zij boog zich tot Piet neer. 't Ventje sloeg de armen om haar hals.

„Moe! Moe!” riep Anneke, „nu weet ik 't! Oom Arie heeft verleden jaar een heele hoop moois gestuurd. Waarom doet hij 't nou niet?”

„Misschien is hij wel arm als wij!”

„Dan zal ik oom Arie een brief schrijven,” zei Anneke.

„Nee hoor! Ik,” roept Arie, „want ik ben naar oom genoemd.”

„En nu slapen kinders! Geef moeder maar een nachtzoen.”

En als de oudste stijf de armen om haar hals houdt, snikt hij in haar oor:

„Heusch moeder! Krijgen we heelemaal geen Kerstboompje?”

„Slaap maar vent! Slaap! Morgen zullen wij zien. En als er geen is zullen wij stil zijn en wachten.”

- En het werd stil in 't slaapkamertje. Ze lagen daar in hun droomen en zagen heerlijke Kerstgeschenken en groote lichtboomen en ze praatten in den slaap en riepen: „Moeder! Toe, kom!” Ze woelden om en om in hun kleine bedjes en schrikten soms plotseling wakker als in den droom al 't moois voor hen werd weggenomen door een onzichtbare hand.

Moeder zat aan tafel en zag de kleertjes der kleinen na. Ze stopte hier een gaatje en naaide daar een naadje vast of versteelde handig en vlug een kleedingstukje. En onder den noesten arbeid dacht ze aan heur man en de kinders. Die waren net aan mekaar gelijk. Ze wilden het Kerstfeest om de geschenken; ze hielden van 't feest om eens extra te smullen, om de cadeautjes

te beziften, om 't speelgoed waar men zich mee vermaakt. „Wat was hij verleden jaar blij met zijn pijp,” dacht ze, „precies als de kinderen met wat ze hadden. Zou hij alleen 't geschenk vereeren? Ja, dat doet hij! De blinkende dingen die onder den boom liggen, die tusschen de takken hangen, die hij zien, tasten, proeven kan, die alleen zijn het, en het andere? Er is niets anders bij hem! Hij buigt zich neer voor de dingen der wereld bij den Kerstboom. Om geld en goed 't Kersfeest te verwachten! Is Hij daarom en daarvoor op aarde gekomen? De Mammon bij den Kerstboom, is 't zoo niet? Neen, dien kant wil ik niet uitzien. Er is toch een hoogere en betere gave te ontvangen! Is 't niet juist dat afstand doen van wereldzin, van genot- en geldzucht? Is 't niet, o Vader! in stillen deemoed op den weg van Christus te wandelen in geheele overgave aan U?”

Zij hield even op en luisterde. De ademhaling van de kinderen werd geregelder.

„Och, ja,” zei ze, „ze hebben zich in slaap geschreid. Wat zal 't morgen zijn om hen tevreden te stellen? Bewaar ze, Vader, van den booze!”

Ze dacht weer aan haar man met zijn hevige zinnelijke begeerten, zijn hartstochtelijke neigingen, zijn niet te verzadigen dorst naar genot! Ze zouden allen morgen te zamen jammeren om hun armoede, om hun lege handen. Ze zouden de vuisten ballen en vloeken en schreien omdat ze niets hadden, niets, geen geschenken en geen Kerstboom. Hoe zou ze morgen al die booze geesten 't zwijgen opleggen? Och, stond hij aan haar zij, dan was de opvoeding der kinderen zoo veel gemakkelijker! Maar hij deed net als de kinderen, nooit was er genoeg, altijd mopperen, altijd dwingen en in opstand tegen zijn lot. Al zei hij het niet, ze merkte het toch zoo duizendmaal dat er geen vrede en geen rust was daar binnen! Zou hij nu nooit veran-

deren? Zij bad er om of God de oogen van haar man mocht openen om die hoogere, die geestesgaven te ontvangen

De wind gierde om de woning en joég de vlagen tegen de ruiten. Ze zag op de klok.

„Wat is hij laat,” dacht ze.

Daar hoorde ze voetstappen. Ze stond haastig op en opende de deur. Haar man bukte zich en stapte met een groote kist op zijn schouder door het portaalje in de kamer.

Ze lei de hand op zijn arm en zei zachtjes: „Is ze daar van Arie? Wat laat hè?”

Hij zei niks en zette de kist op den grond. Hij had zijn pet diep in de oogen getrokken en ontweek haar blikken. Hij sloeg de sneeuw van zijn kiel.

„Toch gekomen hé? Ben je niet blij om de kinders?” vroeg ze.

„Ja, ja!” bromde v. d. Wal.

„Wat wil je nu?” zei ze en zag hem verschrikt aan toen hij een beitel onder 't deksel zette.

„Openbreken!”

„Och, Piet! De kinderen slapen zoo lekkertjes. Ze zijn er altijd bij als de kist van oom Arle uitgepakt wordt! Toe, dat is voor-hen zoo'n feest. Laat 't nou!”

„'t Moet gebeuren!” besliste hij.

„Waarom?”

Hij zweeg.

„Zeg dan: waarom?” drong ze aan, toen ze zag dat hij 't breekijzer werkelijk onder 't deksel zette. 't Zou met een krak stukken spatten en de kinderen wakker maken.

Ze hield zijn arm tegen.

„Nee, Piet,” smeekte ze dringend, „zeg mij eerst waarom die kist open moet! Waar' is de brief?”

„Heb 'k verloren!”

„Waar heb je de kist weg? Die is niet van Arie!”
De vrouw zag haar man angstig aan.

„Deze kist,” stotterde hij, „deze kist, is van een onbekende!”

„Van een onbekende!?”

„Wel, ja! Ik heb van avond in gemeenschap van goederen geleefd! Meen je dat ik morgen die kinderen aan durf zien met leege handen? Ja, jij wel! Wat hebben w' aan praatjes! Daar wordt zooveel weg in de loods!”

„Piet!” riep de vrouw, „wil je ons allemaal in 't ongeluk brengen? Als je niet dadelijk de kist in de loods brengt, ga ik naar den ladingmeester. Ik maak de kinders wakker en zal hen zeggen: daar staat een gestolen kist. Wil je dat?”

Hij weifelde.

„Jou in 't tuchthuis,” zei ze, „en wij op straat!”

Met een vloek en een zucht zette hij de kist op zijn schouder en verdween haastig in den nacht.

Toen hij terug kwam was de loods weer vol menschen. Was 't niet gelukkig dat het sneeuwde? Hij liet de kist weer voorzichtig in de sneeuw zakken. Hij kon ze toch niet in de loods brengen waar iedereen hem zien zou en de diefstal dadelijk uitkwam.

„Hé v. d. Wal,” riep de ladingmeester, „ben je nog niet weg? Je hebt immers vrij!”

„Ja,” was 't antwoord en v. d. Wal beefde, „zie je, ladingmeester, ik dacht zoo, 't is allemaal drukte en dan hebben we wat vroeger morgenochtend gedaan als ik wat mee help.”

De man zag hem even aan. V. d. Wal ontweek zijn blik.

„Zooals je wilt,” zei hij eindelijk, „wil je mij dan helpen de vrachtbrieven te sorteeren?”

„Sapperloot! Man! Zie eens!” riep de ladingmeester triomfantelijk uit, „Een trek uit de loterij hoor!”

Hij hield v. d. Wal een vrachtbrief voor. Deze las:

Den Heer P. v. d. Wal. H. R. 120.

Die letters, dat nummer stond op die kist! God, wat

had hij gedaan! Die kist was buiten! Niet in de loods!
Het angstzweet brak hem uit.

„Je zegt niks v. d. Wal,” zei de ladingmeester. „Ben je niet blij?”

Hij gaf geen antwoord.

„Weet je wat,” vervolgde de ladingmeester, „v. d. Wal neem de kist maar dadelijk en breng ze thuis! Ik geef je permissie!”

V. d. Wal snelde met den vrachtbrief in de bevende hand 't kantoorje uit. Goddank, niemand had 't ontdekt! De arbeiders zagen niet eens van hun werk op en gingen vlijtig en zonder opzien de goederen op de wagens laden terwijl de ladingmeester de nummers en adressen afriep.

* * *

Het was Kerstavond. Over de ingesneeuwde stad galmden luide en licht de Kerstklokken het oude lied van eeuwen her. Ze strooiden hun klanken neer op de witte straten in de ooren van menigen feestganger, ze gleden uit den hooge af in de huizen der menschen.

„Sommigen hoorden iets, anderen verstonden niets van wat de kerstklokken zongen!

Een deel van 't groote stadspubliek stroomde bijeen in zalen vol rumoerige drukte, een ander deel zat zwijgend bijeen te luisteren naar de prediking van 't Kerstkindje. Er waren er die een plezieravond, een familieavond, een gezellige avond hadden. Kinderen juichten met de cadeautjes, groote kinderen riepen om brood en spelen. Er was feest! 't Was Kerstfeest!

Klinge-e-klang!

De klokketonen suïden neer in de woonkamer van Van der Wal.

„Hoor, vader, dat zijn de Kerstklokken!” riepen de kinderen.

't Mooie boompje dat den geheelen dag bewonderd was stond in vollen tooi op tafel.

„Steek 't maar aan vader!” vleiide kleine Anneke.

Van der Wal streek een lucifer aan. Hij hield het vlammetje aan een kaarsje.

Mis, 't ging uit!

Weer een lucifer; 't stokje brandde, hij hield 't dicht aan 't vetdraadje, maar duister was 't weer.

Nog een lucifer!

Opnieuw gelukte 't niet!

„'t Ding wil niet,” zei v. d. Wal.

„Vaders handen beven!” merkte de oudste op.

„Ja,” lispte Anneke, „vader trilt zoo! Dan wilt 't niet!”

De man zette 't doosje op tafel. Hij ging in zijn rieten stoeltje zitten.

„Toe, vader! Nog eens probeeren!”

„Laat moeder 't maar doen,” zei hij kort af.

„En vader wil 't anders zoo graag doen!”

Moeder deed 't. In een oogwenk flikkerden de lichtjes in de duistere kamer. De kinderen hieven een „hoezee!” aan.

„Wat Kerstlied hebben jullie geleerd?” vroeg moeder.

„Eere zij God!” klouk 't in koor.

„Vader de tweede stem, hé?”

Daar ging 't.

Eere zij God in den hooge!

Vrede op aarde!

In de menschen een welbehagen!

Toen 't lied ten einde was zei Piet: „Nou „Stille Nacht”. Maar dan moet vader beter zingen. Vader bromt maar wat.”

„Ik ben 'r van avond glad af, kinders,” was het antwoord op gemaakt vroolijken toon, „mijn keel is schor!”

„Wij zullen de cadeautjes ronddeelen,” schertste hij.

„Zie je wel, oom Arie heeft voor ieder een mooi pakje

gemaakt. Jullie namen staan er wat netjes op. Dit is voor moeder! Dit voor Arie! Dit voor Piet en dit voor onze Anneke! En dit voor mij!"

De touwtjes werden haastig losgetrokken.

O, wat mooi!

Prachtig!

Kostelijk!

Dat waren de nitroepen der kleinen. Teekenatlassen, potlooden, boeken, een fijne pop, stukken kwatta. Wat een schatten! De kinderen konden hun geluk niet over zien.

"Wat heeft moeder, vader?"

Moeder zat er met een mooie lap stof op den schoot en een paar stevige pantoffels en genoot van 't geluk der kinderen.

"k Zie 't al," zei één van hen, „vader heeft een paar mooie schoenen en een kistje fijne sigaren. Vader, steek eens op! Moeder moet nog vertellen!"

"Ja, ja, strakjes!"

Hij schoof zijn geschenken een weinig aan kant en zat stil te luisteren naar de kerstvertelling van zijn vrouw die ze met haar lieve stem voorlas.

Daarna werd getraceerd op een kopje chocola.

't Feest was uit en de kleine feestgangers lagen in bed!

"t Heeft wel geholpen, moesje, toen ik gisteravond onzen lieven Heer gevraagd heb om een boompje, hé?" zei kleine Anneke.

V. d. Wal hoorde 't meisje snappen en boog 't hoofd.

"En nou zal 'k Hem bedanken."

"Vader, nog een nachtkus!" riep 't kleine ding.

Hij stond op. Hij voelde de armpjes om zijn hals klemmen. Nee, hij kon niet vrolijk zijn. Een dief! Bijna in 't tuchthuis! Broodeloos geworden! Schande over deze lievelingen!" Hij verborg zijn gelaat bij zijn klein meisje in 't bed.

"Vaders wang is nat!" riep 't kind.

Hij stond haastig op. Bij 't uitgebrande Kerstboompje lag hij met het hoofd op de handen neergebogen en snikte 't zachtjes uit:

„Ik dank U groote en goede God! Gij hebt mij bewaard! Gij hebt ze allen bewaard. die Gij mij ge-
geven hebt! Ik dank, dank U!”

Stil was 't in de kamer. Zijn vrouw kwam naast hem staan. Ze had haar hand op zijn hoofd gelegd. De groote sterke man voelde 't wel wat dat inhield. Zijn heele lichaam schokte en trilde onder dien zachten dank.

Hij richtte zich op!

„Vergeef je 't mij, Lize!” smeekte hij, „vergeef je 't mij Anneke, Arie, Piet!”

„Ja mijn beste man,” fluisterde zij, „zie, ik vergeef je alles! De kinderen hebben een nieuwen vader!”

Hij greep haar handen vast en zei:

„Ik zal een betere zijn!”

* * *

Den volgenden morgen stond van der Wal een oogenblik voor het venster. Er lag veel sneeuw. De buurtjeugd juichte en joelde. De straat was vol stemmengenklater. Witte wollige ballen suïden door de lucht. Hoe gloeiden zijn kinderen van pret. Ze rolden en tolden, ze gleden en glibberden langs een gladde sullebaan.

Met een sneeuwmantel om stond het zingend geluk voor zijn deur.

De peinzende man vroeg zich zelf af: „Wat moest de sneeuw gisterenavond voor mij geweest zijn?”

